

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 260/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Martinou Gombosovou, advokátkou, Floriánska 16, Košice, proti postupu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/11/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. apríla 2026 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/11/2021, vyslovenia príkazu konať v ich veci bez zbytočných prietahov, priznania primeraného finančného zadost'učinenia 10 000 eur pre každého z nich a tiež priznania náhrady trov konania pred ústavným súdom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

2. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti objasňujú, že proti nim bola ešte 12. júla 2021 podaná na Špecializovanom trestnom súde (ďalej aj „ŠTS“) obžaloba, ktorá bola pôvodne, v deň jej podania,

pridelená senátu majúcemu v tom čase len dvoch členov. V nadväznosti na to predkladajú podrobný popis procesu, v ktorom bol zvyšný člen senátu určený na základe zmeny v rozvrhu práce, prostredníctvom ktorej podľa vyjadrenia sťažovateľov predseda dotknutého súdu kreoval svoje vlastné oprávnenie opatrením rozhodnúť o zmene v zložení senátu v už pridelených trestných veciach. Objasňujú, že takúto kreáciu senátu, ktorú považovali za nezákonnú, namietali už v počiatočnom štádiu, pred otvorením hlavného pojednávania. K náprave však došlo až na základe kasačného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tost/11/2025 z 19. marca 2025, v ktorom najvyšší súd konštatoval porušenie práv dotknutého obžalovaného na zákonného sudcu v dôsledku nezákonného zloženia senátu ŠTS v danej trestnej veci.

3. Sťažovatelia argumentujú, že nezákonným zložením senátu došlo k porušeniu nielen ich práva na zákonného sudcu, ale v konečnom dôsledku aj k porušeniu ich práv na plynulé prejednanie ich trestnej veci. Na tomto mieste dôvodí, že viac ako tri roky bolo konanie vedené v nezákonnom zložení senátu, čo vo svojich dôsledkoch znamená absolútnu nevyužitelnosť vykonaných dôkazov. Podľa ich vyjadrenia ku dňu podania ústavnej sťažnosti je ich trestná vec v stave rovnakom ako pri podaní obžaloby. Uvádzajú, že podľa ich presvedčenia, pokiaľ by bolo konanie od začiatku vedené pred senátom v zákonnom zložení, mohla by ich trestná vec v súčasnosti meritórne prejednaná minimálne v prvom stupni. Sú toho názoru, že svojím správaním k narušeniu plynulosti konania nijako neprispeli, naopak, za zbytočné prietahy je podľa nich zodpovedný konajúci súd.

4. V označenom postupe Špecializovaného trestného súdu sťažovatelia vidia porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Pokiaľ ide o sťažovateľmi formulovanú námietku porušenia ich práv, ktorých porušenie spájajú s okolnosťou nezákonného zloženia pôvodne konajúceho senátu ŠTS (základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Námietky o nezákonnosti zloženia senátu konajúceho súdu sťažovatelia uplatnili, pričom boli úspešní. Ochranu ich právam poskytol najvyšší súd prostredníctvom označeného uznesenia sp. zn. 4Tost/11/2025 z 19. marca 2025, ktoré viedlo k náprave nezákonného stavu vo vedenom trestnom konaní. Ku konvalidácii vady došlo po zásahu zo strany najvyššieho súdu, pričom existencia tohto mechanizmu nápravy nepripúšťa možnosť ústavného súdu opätovne a duplicitne poskytovať už raz poskytnutú ochranu a konštatovať porušenie príslušných práv sťažovateľov. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd pri

predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti vymedzenej námietky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako neprípustnú.

6. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

7. Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k priet'ahom v príprave prejednávania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k priet'ahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákôľvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu. Ďalší postup podľa odsekov 4 a 5 tohto ustanovenia predpokladá zjednanie nápravy, teda odstránenie stavu právnej neistoty strany buď aktuálne konajúcim súdom, alebo nadriadeným súdom, ktorý ak zistí priet'ahy, určí primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu.

8. Ústavný súd už opakovane judikoval, že sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku možno považovať v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde za účinný právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorého použitie sú sťažovatelia oprávnení podľa osobitného predpisu – Trestného poriadku (II. ÚS 31/09, IV. ÚS 296/2010, IV. ÚS 113/2012, II. ÚS 531/2017, III. ÚS 263/2021). Obdobný názor vo vzťahu k porovnateľnej právnej úprave § 91 rakúskeho Gerichtsorganisationsgesetz (zákon o organizácii súdov) zaujal aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri rozsudok vo veci Holzinger proti Rakúsku z 30. 1. 2001, sťažnosť č. 23459/94, bod 16 a nasl.).

9. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú nečinnosť konajúceho súdu, keď podľa ich vyjadrenia aj po zmene zloženia senátu sa vo veci nekoná, Špecializovaný trestný súd je nečinný a podľa ich tvrdenia sa ich trestná vec nachádza v rovnakom stave ako pri podaní obžaloby. Je celkom zrejmé, že mohli a mali ako účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv v rámci namietaného konania ŠTS využiť práve sťažnosť pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, ktorou by žiadali, aby súd riadne pokračoval vo vedenom konaní a realizoval hlavné pojednávanie, resp. jeho ďalšie termíny.

10. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti netvrdili, a teda ani nepreukazovali, že by počas vedeného konania podali sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Vzhľadom na to, že nepreukázali vyčerpanie právneho prostriedku ochrany svojich práv, ktorý im priznáva zákon (Trestný poriadok), ústavný súd ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Sťažovatelia samozrejme ani netvrdili, že sťažnosť nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach ich prípadu preto neprichádza do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu